

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๕
เกาะแก้อีเหนียวแน่นยิ่งกว่าปลิง

ช่างเป็นนะทุกวันนี้ กับพริกนี้แตะกันไม่ได้เลย แปลกอยู่ ธาตุชั้นธัมกับพริกนี้แตะกันไม่ได้เลย มันไม่ใช่เผ็ดมันเป็นไฟ แปล็บเข้าไปเป็นไฟเลย ธาตุกับพริกเข้ากันไม่ได้เดี๋ยวนี้ เราคิดเห็นแต่เราอยู่บนภูเขา ไปอยู่กับพวกโซ่พวกข่าเขา เขาอยู่ในภูเขาจริง ๆ นะพวกนี้ มีสามสี่หลังคาเรือน เป็นแห่ง ๆ ในภูเขา เวลาเขาเอาของใส่บาตรมีแต่พริกทั้งนั้นไม่มีอะไร เขากินพริกนี้ อย่าไปอวดนะว่าเราเป็นผู้ใหญ่ไปอวดกับเด็ก เห็นพริกไม่ได้พวกนี้ พวกอยู่ในเขา กินพริกนี้เฉยเลย ทั้งผู้ใหญ่ทั้งเด็กกินพริกนี้เฉย เหมือนอาหารอื่น ๆ เราดูเขา โถ เขาเก่งขนาดนี้ เราก็อ้วเราเก่งว่างั้นเถอะ ขึ้นไปภูเขาหางยงสู้อเด็กไม่ได้

แต่ก่อนเราฉันทพริกเก่งเหมือนกันนี่นะ พูดถึงเรื่องธาตุนั้น ฉันทพริกเผ็ดมันก็อร่อยของมัน ที่ฉันทอยู่นั้นเราก็อ้วได้ แล้วยังมีใช้มาลาเรียด้วยแล้ว พริกนี้ไม่เผ็ดนะ ใช้มาลาเรียนี้ฉันทพริกไม่เผ็ด จนกระทั่งมันฝาดนะพริกนี้ มันไม่เผ็ดแล้วมันมีฝาด ๆ นิดหน่อย คือความเผ็ดมันไม่มีฤทธิ์สำหรับใช้มาลาเรีย ใช้มาลาเรียนี้กินพริกไม่เผ็ด แต่มันออกร้อนภายใน กินลงไปไม่เผ็ดก็จริง แต่ข้างในมันออกร้อน ดีไม่ดีถ่าย เผ็ดมาก ๆ ถ่าย นี่ก็มาเทียบกัน สมัยที่เราฉันทพริกเก่ง ๆ แล้วยังมาเดี๋ยวนี้พริกนี้แตะไม่ได้เลยไม่ทราบเป็นไง ธาตุชั้นธัมกับธาตุนั้นพริกไม่รู้จักเผ็ด อยู่ภูเขาเป็นใช้มาลาเรีย มันไม่เผ็ดเอาเฉย ๆ สุดท้ายพริกนี้นอกจากไม่เผ็ดแล้วยังมีฝาดด้วยนะ มันมีฝาด ๆ

เรายังไม่ลืม เขาไปซื้อพริก ตอนนั้นพริกอดอยากมาก ในตลาดตาดไม่มีพริกขาย เขาหลงไหลไปซื้อพริกบนภูเขา ที่นี้พวกนั้นเขาขายพริกนี้ เขาทำอะไรทำสวนขายพริก ตักขายช้อนละบาท ๆ เรายังไม่ลืม เขาบอกเวลานี้พริกขายดีเหลือเกินเขาว่างั้น ขายดียังไง ตักมาช้อนละบาท ๆ เลยเพราะทางตลาดไม่มี เขามากว่านซื้อจนเราจะไม่มีพริกขายให้เขา ช้อนละบาทเขาก็เอาว่างั้น เราก็อ้วลืมนะ พวกโซ่พวกข่า ปีนันปีอดพริกอดจริง ๆ ในเมืองก็ไม่มี เขาตั้งหน้าไปซื้อจริง ๆ เข้าไปในภูเขา ไปภูเขาต้องเดินบุกป่านะ ไม่ใช่จะมีรถมีราอย่างทุกวันนี้ เดินบุกป่าไป เขาสนุกขายพริก ไปอยู่กับพวกนี้ ชื่อสัตย์ โถ น่าสงสารนะ ตรงไปตรงมา ชื่อสัตย์

พูดถึงเรื่องพริกมันก็ลูกกลมไปถึงภูเขา ที่เป็นบ่อพริกอยู่ภูเขา เขาทำพริกเป็นไร ๆ ปลุกข้าว ปลุกพริก เผือก มัน ไม่มีที่ทำนาข้างบน ก็อาศัยทำไร่ ปลุกข้าว แล้วยังเผือก มีมัน พริก เหล่านี้มีเยอะ ถ้าเขาไม่พอกินเขาก็ลงไปข้างล่าง เอาของข้างบนพวกอาหารป่า พวกเนื้อสัตว์เนื้ออะไรอาหารป่า ลงไปแลกเปลี่ยนกันข้างล่าง เอาข้าวขึ้นมา เอาของ

ปาลงไปแลกเปลี่ยน คือลงดินเขาไปโน้นก็เป็นหมู่บ้านเขา อยู่บนภูเขาไม่มีที่ทำอะไรทำนา แต่คำว่าลงไปนี้อ่าไปว่าใกล้ ๆ หนา ก็เหมือนเราเดินไปเมืองอุดร ลงเขาลูกนั้นเขาลูกนี้ไปเรื่อย ๆ กว่าจะถึงหมู่บ้านเขาที่เขาทำนาใกล้ แต่เขาไม่ถือเป็นความลำบาก เขาเคย

เดินไปกับก้อนหินบนภูเขา เราอย่าไปอวดดินะ ถ้าเดินมาธรรมดาราบ ๆ นี่เดินโขยกเขยก ๆ คือเหมือนจะโดดใส่หินก้อนนั้น เหมือนจะโดดใส่หินก้อนนี้ เขาเคยชินอย่างนั้น ทีนี้เวลาให้เขาเดินจากเขาลงมานี้ไม่ทันเขาอะ บึบ ๆ ๆ ไปเหมือนลิง พอลงไปดินราบแล้วไปไม่เป็น ผิดกันนะ พวกนี้มันเคยยังไง เดินเหมือนโขยกเขยก จะโดดใส่หินก้อนนั้นก้อนนี้อยู่เรื่อย

อาหารป่าข้างบนนั้น สัตว์มีหลายประเภท ก็ได้สัตว์เล็กสัตว์น้อยตั้งแต่แก้ง หมูมีเอาลงมา เขาเอามาแลกเปลี่ยนเอาข้าวขึ้นไป ไปดูแล้วนำเสนอสารเขาอะ ถ้าเราจะเทียบถึงเรื่องความสุขนี้ เราอย่าเข้าใจว่าเราอยู่ในเมืองอยู่ในตลาดตลาดแล้วเป็นเมืองที่เจริญไม่ได้เจริญนะ ความหมุนของหัวใจ มันติดมันตันตลอดเวลา คนในเมืองกับคนในป่าเราจะไปดูถูกเขาไม่ได้นะ คนในป่าเป็นคนมีความสุข ไม่ได้ทะเยอทะยานติดดินอะไรนักหนา ไปหาอยู่หากินพออยู่พอกินวันหนึ่ง เขาสนุกของเขาสบาย เรื่องราวก็ไม่มีพวกเรามีแต่เรื่อง มันผิดกันหนา ไปดูเขา โอ้ พวกนี้มีความสุขประเภทหนึ่ง แต่โลกมองไม่เห็นความสุขของเขา ดีไม่ดีก็ดูถูกเขาไปในแง่ต่าง ๆ เพราะเขาไม่ได้อยู่ในสถานที่เจริญ มันเล่นไปสถานที่เจริญของเขานั้น ต่างกันนะ

ถ้าเราไม่ฉันทันทีวันก็ตามเขาจะไม่มาหาเราแหละ เขาก็อยู่ของเขา เราจะได้พบคนเวลาเราไปบิณฑบาต ก็วันก็ตาม ถ้าไม่บิณฑบาตไม่พบใคร มีแต่เราคนเดียว เขาก็ไม่มายุ่ง เราก็ทำหน้าที่ของเรา ภาวนา เพราะเราไปหาที่เช่นนั้นในการบำเพ็ญสมณธรรมสะดวกตลอดเวลา ๆ งานความเพียรชำระจิตใจนี้สืบทอดกันเป็นลำดับ ๆ ในสถานที่เช่นนั้น เขาก็ไม่มาทวนเรา เขาก็หาอยู่หากินของเขาเรื่อย ๆ ไป เราอยู่ที่ไหนก็เพียงกระต๊อบเพียงร้านเล็ก ๆ มีบริเวณกวาด แล้วมีทางจงกรมไว้ ทำอะไรเขาทำให้เรียบร้อย พวกนี้ เขาเป็นคนซื่อสัตย์สุจริต ตรงไปตรงมา ว่าให้ทำอะไรเขาทำจริง ๆ ถ้าว่าเลิกเขาเลิกเลยไม่มาใกล้ เป็นอย่างนั้น นำเสนอมากอยู่นะ

เขามีความสุขอันหนึ่งของเขา เราไปดู อ้อ นี่เรียกว่าความสุขในหลักธรรมชาติ ความสุขของพวกเราทั้งหลายที่อยู่ในบ้านในเมืองที่ว่าเจริญนั้น ความสุขเสกสรรปั้นยอทั้ง ๆ ที่ไม่มีความสุข ติดกันดินกันวุ่นกันอยู่เอาความสุขมาจากไหน มันไปจากหัวใจที่ทำให้ติดให้ตัน เขาไม่ได้ตันนะ เขาอยู่สบาย ๆ เพราะเราอยู่กับพวกนี้มาจำเจ ไปพวกไหน ๆ ก็แบบเดียวกันในป่าในเขา เป็นแบบเดียวกัน สงบสบาย เรื่องโรงลิเกละครอย่า

ไปถาม เขาไม่มีเขาอยู่สบายเขา ดูที่เขานั้นเจริญทั้งธรรมด้วยนะ ผู้ไปอยู่เช่นนั้นธรรมเจริญ สบายสะดวก ไปหาที่ภาวนาเราก็ไปหาทำเลเสีย ให้เขาไปทำทางจงกรมให้ ทำก็ไม่ได้ทำหุรหุรา มีต้นไม้ใหญ่ทำอะไรก็ขุดออกเขี่ยออก ๆ พอเป็นทางพอ ไม่ได้มีหุรหุรานะ

ทางจงกรมหลวงตาบัวไปดูซิ เทศอนกิริตนะนั้นของเล่นเมื่อไร ทางโน้นไม่มีเขี่ย ๆ อะไรออกแล้ว สบาย อันนี้ถ้าจะตำหนิติเตียนว่าเทศอนกิริตนี้ไม่เหมาะไมดี มันก็เหมาะอยู่สำหรับสถานที่เช่นนั้น คือเวลาฝนตกนี้ถ้าไม่มีพื้นคอนกรีตแล้วเดินจงกรมไม่ได้ เวลาฝนตกมันแฉะหมด สิ้น เราเคยล้มนกกลางทางจงกรม ล้ม มันลื่นปีบล้มนกกลางทางจงกรม จึงต้องได้เปลี่ยนแปลงใหม่ พึ่งมาทำได้สักปีกว่าแล้วมั้ง ทางจงกรมเทศอนกิริตไปเลย ที่นี้ฝนตกหยุดแล้วก็เดินได้เลย มันสะดวกอันนี้ เราทำเพื่อความสะดวกในอิริยาบถของเรา ชาติขันธ์เวลามันขัดมันข้องต้องเปลี่ยนลงเดินจงกรม ที่นี้ฝนตกแฉะเดินไม่ได้ ก็ขัดต่อการเปลี่ยนอิริยาบถของเรา เพราะฉะนั้นจึงให้เขาทำให้ ทำทางจงกรมเทศอนกิริต กว้าง ๑ เมตร ยาวดูประมาณ ๒๐ เมตรละมั้ง ทางพอดีเลย นี่สะดวก คือเวลาฝนตกน้ำยังหยดย้อยข้างบนมีเรายังไม่ไป สักเดี๋ยวฝนหยุดน้ำข้างบนมันก็หยุดหมด เดินได้เลย เดินเท่าไรก็ได้ แน่ะ ผิดกันอย่างนี้ สำหรับวัยนี้เป็นอย่างนั้น

พ่อแม่ครูจารย์ท่านกันร่วมเดินจงกรม ตอนเช้าออกจากที่พักแล้ว พอออกจากห้อง พระเข้าไปจัดทำอะไร ๆ เสร็จ ท่านก็ปีบเข้าทางจงกรม เดินจงกรม ฝนตกท่านกันร่วมไปเลยเดินจงกรม ดูอยู่อย่างนั้นแหละเรา โอ้ ท่านไม่สนใจกับอะไร มีแต่เรื่องอรรถเรื่องธรรม เรื่องความสุขความสำราญบานใจล้วน ๆ ตลอดทั้งหลับทั้งตื่น ถึงเวลาปีบขึ้นมาครองผ้าปีบออกบิณฑบาต พระก็เดินตามหลังท่าน ทุกอย่างว่องไวรวดเร็วตา เราก็ดูทำไมเราก็ไม่เคยเห็นครูบาอาจารย์องค์ใดเป็นอย่างนี้ ดูสังเกตจริง ๆ นะเรา สังเกตตลอดเลยความเคลื่อนไหวไปมาของท่าน มีแต่ธรรมล้วน ๆ นั้นละธรรมล้วน ๆ ครองหัวใจแล้ว มีแต่ธรรมล้วน ๆ

คือไม่มีญาติโยม แต่ก่อนไม่มี อยู่ในป่าในเขาลึก ๆ ก็มีแต่พระ พระก็ไม่ก่องค์อยู่กับท่าน ไม่ให้มากนัก มามากเอาหนองผืนนี้ ก็หมายถึงว่าชาติขันธ์จนตรอกจนมุมไปไหนก็ไม่ไหวแล้ว พระเณรก็หลังไหลไปให้ท่านแบกท่านหาม โห้ยหนักมากนะ เพราะท่านไม่เคยนะนิสัยของท่าน แม้แต่อยู่ในป่าในเขาท่านก็อยู่สององค์ หรืออย่างสามองค์นี้ไม่นานนะ ไหลหนีแหละ อยู่สององค์ องค์เดียวของท่านแหละเหมาะที่สุด ท่านไหลหนีไปอยู่นั้น ท่านอยู่องค์เดียวท่าน ความอยู่องค์เดียว จิตกับธรรมเป็นอันเดียวกันตลอดเวลา จำ ฟังซิพี่น้องทั้งหลาย เราก็ได้สังเกตเอามา ๆ ทุกอย่าง ๆ เรายังไม่ได้ภายในเราก็ดูภายนอกของท่านเสียก่อน

กิริยาทุกอย่างเป็นธรรมชาติเลย เคลื่อนออกจากที่บีบเข้าทางจงกรม ออกจากทางจงกรมเข้าที่พักท่านก็พักเสีย ตอนเข้าท่านจะพักก็พักเสียบ้างนิดหน่อย ๆ จากนั้นก็ออกเข้าทางจงกรม มีแต่เปลี่ยนอิริยาบถ รื่นเริงอยู่ด้วยธรรมทั้งหลายล้วน ๆ ท่านไม่มีอะไรข้างนอก นี่ละธรรมครองใจเป็นอย่างนั้น หากความทุกข์ไม่ได้ มีแต่ธาตุแต่ชั้นธัมมียับเยียบ ๆ ก็ไม่เข้าถึงใจท่านเสีย ธาตุชั้นนี้เป็นทุกข์จริงสำหรับท่านผู้สิ้นสมมุติโดยประการทั้งปวงแล้ว จะไม่มีทุกข์ตัวใดซึ่งเป็นสมมุติเข้าไปแทรกในจิตท่านได้เลย เป็นหลักธรรมชาติอย่างนั้น ท่านก็เปลี่ยนให้มันเสีย เปลี่ยนอิริยาบถ

เช่น ท่านเดินจงกรม ก็นั่งท่านก็เดิน คือเปลี่ยนอิริยาบถของท่าน ผนตกท่านก็เดินของท่าน ยึดเส้นยึดสายอยู่ในนั้นเสร็จ มันก็ค่อยยึด ๆ ออก อันนี้เดินไปตามท่านก็เจอไปตามท่านเรื่องธาตุเรื่องชั้นของเรานี้ก็เหมือนกัน เราไม่ได้แน่นอนอนนะกลางคืนเราอยากลงเดินเมื่อไรเราก็ลงของเรา ดีหนึ่ง ดีสอง ดีสาม ส่วนระหว่างสามทุ่ม สี่ทุ่ม นี่เป็นระยะธรรมดา เดินจงกรมธรรมดา แต่เวลาผิตปรกติธาตุชั้นนี้ไม่สะดวกอย่างนี้ เวลาไหนก็ต้องลง มันบอกอยู่ในตัวของมัน บางทีเดินจงกรมก็กั่นร่วมเหมือนกัน ก็มีบ้าง แต่เราไม่อยากวัตรอยท่าน

เราก็มี ก็คือเรื่องมันบอกอยู่ในนี้ให้ต้องเดิน ผนตกก็ต้องเดิน เพราะทางนี้มันขัดมันขวางมันอยู่ในธาตุชั้น พอเดินมันยึดออก ๆ กั่นร่วมแล้วก็เดินมันก็ยึดเส้นออกเป็นอย่างนั้นนะ เราตามทุกอย่าง ที่นี้เรื่องธาตุชั้นนี้มันก็ไปตาม ๆ กัน ก็เข้าใจเรื่องของท่านด้วย เรื่องจิตใจของท่านเป็นยังไง พุดแล้วสารุไม่ได้วัตรอย มันก็เป็นไปตามนั้น ยอมรับทุกอย่าง ๆ อ้อ เป็นอย่างนี้ ๆ พุดจริง ๆ เพราะฉะนั้นมันถึงไม่อยากยุ่งกับอะไร ธรรมชาติมันยุ่งกับอะไร ว่างทั่วแดนโลกธาตุ ไม่มีอะไรเป็นขอบเขตของใจดวงนี้ที่เป็นธรรมล้วน ๆ แล้ว ไม่มีอะไรมาข้องหัวใจเลย

ท่านว่า สุนฺณุตโต โลภํ อเวกขสฺสุ เทคนฺสอนพระโมฆราช ให้เป็นอย่างนั้น พระองค์เป็นมาแล้วนี้ ที่นี้เวลาเดินตามกันไป ธรรมนี้สอนเพื่อให้รู้ ให้ปฏิบัติเพื่อให้รู้ อย่างนั้น มันก็รู้ตามนิสัยเจ้าของ เรื่องที่จะรู้สิ่งต่าง ๆ ตามนิสัยवासนา แต่ความว่างเหมือนกันหมด ว่างไปหมดเลยไม่อะไรเข้ามาผ่าน ท่านอยู่องค์เดียวของท่าน ตลอดอิริยาบถ ท่านสะดวกสบายของท่าน ท่านไม่มีอะไรยุ่งท่าน หลักใหญ่เป็นอย่างนั้น ท่านอนุโลมผ่อนผันตามกาลตามเวลาเกี่ยวข้องกับผู้คน ก็เจตนาของผู้หวังบุญหวังกุศลก็มี ท่านก็ลดหย่อนผ่อนผันลงไปเพื่อรับเหล่านี้ ให้เป็นเรื่องของท่านจริง ๆ แล้วไม่มีใครไปยุ่งท่านได้ มีแต่ธรรมล้วน ๆ ชั้นนี้ก็ยับเยียบ ๆ ภายในชั้นที่ท่านั้น ไม่เข้าไปยุ่งจิตของท่าน ท่านอยู่อย่างนั้นท่านสะดวก ยืนเดินนั่งนอนด้วยความเป็นธรรมล้วน ๆ ตลอดเวลา นั้นละจิตของท่านผู้บริสุทธิ์

เกี่ยวกับสมมุติท่านก็เห็นความเหลื่อมล้ำต่ำสูงของบรรดาสัตว์โลกทั่ว ๆ ไป ที่ควรจะหย่อนยานลงไป ท่านก็หย่อนยานลงไป ท่านต้อนรับแขก แนะนำสั่งสอนทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าหนักว่าเบา ก็ว่าไปตามที่จะเป็นประโยชน์แก่โลก ท่านไม่หวังอะไรกับท่าน จะพูดหนักพูดเบาพูดเด็ดพูดดุพูดต่ำพูดดีพูดชั่วเพื่อทั้งนั้นนะ ท่านไม่ได้เพื่อท่าน ท่านหมดทุกอย่างแล้วสิ่งเหล่านี้ เรายังจะไปทางมเงาเกาหมัด ไปหาขี้ขยำคู้ยี่เยี่ยชูดค้นในถึงขยะ ท่านว่าอย่างนั้น ท่านดูอย่างนี้ ท่านอย่างนั้นอย่างนี้ นี้เรียกว่าคู้ยี่เยี่ยถึงขยะ เข้าใจไหม ก็ท่านเทศน์ไปแล้วท่านไม่มีอะไร ว่าผ่านไปบีบ ๆ หมดไปพร้อม ๆ เลย ท่านมีอารมณ์กับอะไร

กิริยาที่แสดงต่อโลกมันมีสูงต่ำต่ำขาวมีหนักมีเบา ธรรมะก็ต้องลงตามจังหวะนั้นละที่ว่ามิดูมีดำมีดีมีเด็ดมีอ่อน ไปตามสภาพของสมมุติทั้งหลายอย่างนั้นต่างหาก ท่านทั้งหลายฟังเอานะ สำหรับท่านแล้วไม่มีเลย จะสูงจะต่ำจะหนักจะเบาอะไร เป็นสภาพที่จะชะล้างแนะนำสั่งสอนดูต่ำว่ากล่าว ควรจะเป็นประโยชน์แก่ไหน ใครจะยึดได้อะไรก็ยึดเอา ๆ เท่านั้นเอง ท่านไม่มีอะไรกับสิ่งเหล่านี้ พูดไปก็หายไปพร้อม ๆ ไปเลย ท่านไม่มีอารมณ์กับโลก จิตท่านไม่ได้เป็นโลกว้าง

จิตเรานั้นเป็นโลกนั้นซี อะไรก็ขี้ขยำคู้ยี่เยี่ยหาตั้งแต่ถึงขยะ ธรรมที่ท่านแสดงลงมามันไม่เอานะ มันไปคู้ยี่เยี่ยหาถึงขยะพวกนี้ อย่างอื่นมันไม่เหมาะสม ถ้าถึงขยะเอากันได้วันยังค่ำ ยิ่งถูกดูหนัก ๆ แล้ววันนั้นเป็นบ้ำอยู่ทั้งวัน คู้ยี่เยี่ยถึงขยะหมดวัน เป็นอย่างนั้นนะ ท่านไปไหนห้าทวีปแล้ว เรายังคู้ยี่เยี่ยอยู่ โอ๊ย พวกบ้า เราอยากว่าอย่างนี้หรือเราว่าแล้วตะกี้มันอยากว่านะมันโมโห นั้นละจิตที่ว่าเลิศเลอ ท่านทั้งหลายฟัง นั้นละธรรมแท้เป็นอย่างนั้น เข้าถึงจิตแล้วจำเลยเชียว จิตเป็นผู้รับเป็นภาชนะ กิเลสก็เหมือนกันมีดตัดเลยเทียว ถ้าลงได้ครอบหัวใจมีดตัด ไม่มีคำว่าบาปว่าบุญ มีแต่ความผลัดดันของความทะเยอทะยานความติดความดัน ดิ้นไปตามมันแล้วก็เพลินไปตามมัน ไม่รู้จักเจ็บปวดแสบร้อนเข็ดหลาบ ดิ้นไปตาม เพราะฉะนั้นโลกจึงไม่เบื่อไม่อิ่มพอในการเกิดการตายแล้วแบกกองทุกข์ไปด้วยกันนะ ท่านผู้เห็นท่านเห็นอย่างนั้นจริง ๆ ที่แรกก็มีดเหมือนเรา เพราะธรรมชาตินี้กลมไปด้วย มีดไปด้วยกลมไปด้วย

สถานที่ท่านอยู่อย่างนั้น มีแต่พอกพูนธรรมตลอดเวลา อยู่ที่ไหนมีแต่พอกพูนธรรมเรื่อย ๆ คิดดูซิอย่างเขาว่าท่านเป็นเสือเหี้ยนนั้น ท่านไปคิดที่ไหนว่า เขาคิดชั่วช้าลามกต่อท่าน ท่านจะไปหงุดหงิดจะไปข้องใจ คิดเป็นโทษเป็นกรรมตอบรับเขา ท่านไม่มี ท่านยังพูด นี่ท่านมหา เวลานี้เขาตำหนิเราเป็นเสือเหี้ยนกันทั้งบ้านแล้วนะ ถ้าเราจากไปที่นี่ ตายไปนี่พวกนี้จะเป็นสัตว์เป็นเสือกันหมดแล้วลงนรกก็มี พวกที่หนักก็ลงนรก ผู้ไม่หนักก็เป็นสัตว์เป็นเสือไป

หัวหน้าบ้านเขาประกาศว่าพวกเรานี้เป็นเสือเย็นเวลานี้ เราจะหนีไปไหนไม่ได้ เพื่อสงเคราะห์เขา ถ้าเราไปเสียเวลาเขาไม่พอใจนี้ ความไม่พอใจจะฝังในจิตเขา ตายแล้วจะเป็นสัตว์เป็นเสือเป็นอย่างไร นายนั่นลงนรกก็มีเยอะ ถ้าเราไปนี่พวกนี้จะจมนะ นั่นเห็นไหมล่ะ ต้องอนุเคราะห์เขาเสียก่อน เอ้า ทุกข์ยากขนาดไหนทนเอา ทนเพื่อสัตว์โลก นั่นฟังซิท่านพูด ท่านไม่ได้ทนเพื่อท่าน จนกระทั่งเขาลงใจเรียบร้อยแล้ว ดั่งที่เคยพูดให้ฟัง เอ้อ ที่นี้จะไปไหนก็ได้ เขาลงกันหมดแล้ว แน่ะเห็นไหมล่ะ จนถึงขนาดที่ว่าท่านเตรียมของจะลง ตั้งแต่จันจันหันแล้วบ่าย ๓ โมง ๔ โมงยังออกไม่ได้ เตรียมของลงไปแล้วเขารุมเอาขึ้นมาอีก

ก็มาสอนเขาอีกอยู่งั้นนะ เหมือนสอนเด็กท่านว่า เขาว่า ตูเจ้าอุ้งนี้ถูกหนา ๆ เอ้า ปลอ่ยให้ท่านไปเสีย พอไปก็จ้อ พอลงไปสักเดี๋ยวมใส่อีกเอาอีก เฮาบให้ไปกำ ๆ คนนั้นจับอันนั้นคนนั้นอันนี้ขึ้นมาอีก ขึ้นมาสอนเขาอีกท่านว่า นั่นเวลาเขาลง เห็นไหมล่ะ ก็เป็นอย่างนั้น ท่านเล่าให้ฟัง โส้ ท่านไม่มีอะไรกับโลกเขาเลย เขายกโทษท่าน ท่านยังอุตสาห์พยายามเอาทุกซ่จนก็ยอม จนกว่าเขาจะกลับใจได้แล้วค่อยจะไปไหน ไม่งั้นไปนี้ อย่างน้อยเป็นสัตว์เป็นเสือไปหมด มากกว่านั้นลงนรกก็มีเพราะอาศัยเวลานี้ เวลาที่เขาทำหนีติเตียนเรา เขาไม่ไว้วางใจเรา เขาว่าพวกเราเป็นเสือเย็น เสือลึกลับเสือเป็นภัย ตูเจ้าเป็นภัย ความหมายว่างั้น เวลาเขาลงแล้วท่านก็บอก เอ้อที่นี้เราจะไปไหนก็ได้ ไม่มีอะไรแหละ อย่างนั้นนะท่านสงเคราะห์โลก ท่านไม่ได้เอาเรื่องความสกปรกมาเป็นอารมณ์ของใจ สกปรกอยู่ในใจท่านก็ชำระออก ท่านจะไปกว้านเอามาหาอะไร มีแต่ปิดออก ๆ เท่านั้นเอง

นี่ละธรรม โลกไม่เห็น โลกเห็นแต่แบบเดียวกันหมด มันก็ไปแบบเดียวกันหมด ลากกันไปลงแต่ันรก ลงหลุมลงบ่ลงหลวงขวากลงหนามไปละซี พระพุทธเจ้าจึงได้ท้อพระทัยในการสอนโลกเพราะเหตุนี้เอง ก็เลสมันเหนียวแน่นมากนะบอกแล้ว ไม่มีอะไรเกินกิเลส ในสามแดนโลกธาตุกิเลสเป็นเบอร์หนึ่ง ความเหนียวแน่นมันคง ความเฉลียวฉลาดรอบตัวอยู่กับกิเลสทั้งหมด เมื่อไม่มีธรรมแล้วจะมีดีไปอย่างนี้ก็กับก็กำปี้ เป็นมายังไงก็จะเป็นไปอย่างนั้น เมื่อมีธรรมสองเข้าไปมันก็ค่อยเห็น ๆ พอค่อยเห็นก็รู้ว่า เป็นภัย มันก็ค่อยแยกค่อยแยะค่อยเบิกออกไป ต่อไปก็กว้างออก ๆ มันก็เห็นโทษไปเรื่อย เมื่อเห็นเข้าไปเรื่อย ๆ มาก ๆ เข้าไป มันก็ติดตัวออก ๆ อย่างที่เคยพูดให้ฟัง

ที่ท่านผู้ทำความเพียรกล้านั้น ท่านเห็นเต็มเหนียวแล้วนั้น อยู่ไม่ได้ว่างั้นเลย ตายก็ตายเท่านั้นจะให้อยู่อีกไม่ได้แล้ว นั่นละความเพียรกล้าถึงฝ่าเท้าท่านแตก นั่นละถึงขั้นเห็นโทษของกิเลสเต็มหัวใจ อยู่ไม่ได้ว่างั้นเถอะนะ ธรรมก็เต็มหัวใจเหมือนกัน ธรรมก็จุดขึ้น มีแต่จะไปทำเดี่ยว กิเลสก็เห็นภัยเต็มเหนียว เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา

ไม่มีวันมีคืน มีแต่จะบิ่นให้พัน ๆ อย่างเดียว นั่นเวลาเห็นโทษเป็นอย่างนั้นนะ จิตดวงนี้แหละ เวลามันมีดมันก็มีดอย่างนั้น เวลามันแจ่มขึ้นมา แจ่มขึ้นมาเท่าไรก็มีแต่โทษรอบตัว ๆ จะว่าไง มันก็ติดใหญ่ละซี

ตอนที่จะบุกเบิกที่แรกนี้ยากด้วยกันทุกคน เพราะกิเลสมันเหนียวแน่นมาก มันพอใจที่จะอยู่มันไม่พอใจที่จะบิ่นให้ออกจากเงื่อมมือของมันนะ พอใจที่จะอยู่ จะจมกับมันไปเรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นโลกจึงไม่มีต้นมีปลายในการแบกหามกองทุกข์ ด้วยการเกิดแก่เจ็บตาย ขึ้น ๆ ลง ๆ สูง ๆ ต่ำ ๆ ตลอดมาอย่างนี้ ไม่ว่าจะรายไหนเหมือนกันหมด เราจะไปแข่งขันว่าใครเกิดมากเกิดน้อยไม่ได้ ความทุกข์มากทุกข์น้อย มันเสมอกันหมด เพราะเกิดตายมาตั้งกี่ปีกี่กาลป์ เนื่องจากจิตดวงนี้ไม่เคยตาย พ่อแม่ครูจารย์มันทำนิจให้ชื่อว่า จิตนี้คือนักท่องเที่ยว เท่านั้นพอ นักท่องเที่ยวท่องเที่ยวตลอด ความฉิบหายไม่มี แต่ความทุกข์นั้นยอมรับ ทุกข์ขนาดไหนแสนสาหัสตกรอกเวจี เอา กี่กี่ปีกี่กาลป์ก็ยอมทนว่าทุกข์ แต่ให้ฉิบหายจิตดวงนี้ไม่ฉิบหาย พอพ้นออกมาแล้วก็เสวยกรรมไปตามขั้นตอนของกรรมไปเรื่อย ๆ แล้วเป็นอย่างนี้ตลอดมา

เพราะฉะนั้นท่านถึงให้มีธรรมเป็นเครื่องบุกเบิก มีธรรมแล้วจะค่อยเปิดออก ๆ เพียงแต่จิตของเราอยู่นิวายอยู่ทั้งวันทั้งคืน เราได้ภาวนาจิตสงบปั๊บคืนวันนั้น โห มันทั้งวันทั้งคืนเลย จิตใจไม่ได้ห่างจากความสงบเย็นความอัศจรรย์ในเวลานั้นเลยนะ มันผ่านไปแล้วแต่ไม่ลืม มันมาเป็นอารมณ์ นี่เราเป็นเองนะ ที่แรกก็นั่งภาวนาตามภาษานั้นแหละ อยู่วัดโยธานิมิตรนี้ เคยเล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟังก็ครั้งก็หน ก็เพราะมันอัศจรรย์สุด ๆ ร้อน ๆ หนาว ๆ หนาว ๆ อย่างทุกวันนี้ยังไม่ลืมนะที่มันเป็นขึ้นเบื้องต้น ครั้งแรกแต่เกิดมาเราไม่เคยเห็นความแปลกประหลาดและความอัศจรรย์ของจิต ที่จะแสดงตัวให้เห็นอย่างนั้น กิ่งู ๆ ปลา ๆ ภาวนา พุทฺโธ ๆ เรื่อยไป เวลาไม่สงบก็นอน บทเวลามันจะเป็นก็เป็นขึ้นมาอย่างนั้น

กำหนดจิตพุทฺโธ ๆ มันหากเหมือนเราตากแหไว้ คำว่าพุทฺโธ ๆ เหมือนกับดิ่งจอมแห ที่นี้ตื่นแหมันก็หัดเข้ามา ๆ มันแปลกประหลาด ทางนี้ก็ดิ่งจอมแห ดูนมันหัดเข้ามา คือพุทฺโธถี่ยิบ สติตั้งเข้าก็เหมือนดิ่งจอมแห แล้วสงบเข้ามา ๆ มาถึงจุดกลางมันก็เป็นกองแห กองแหนี่คือจุดผู้รู้ พอเข้าถึงนี้ก็ขาดหมดเลยไม่มีอะไรเหลือ จะว่าสมาธิก็ยังไย ก็เราเคยเป็นมาพอแล้ว แต่มันก็ไม่เหมือนอันนั้นที่เป็นขั้นที่แรก โห.ตื่นตื่นนะ มันอัศจรรย์ทุกอย่าง ตื่นตื่นคือกตฺติใจ ผาดโผนโจนทะยานเวลานั้น มันตีใจเอามาก ความคือกตฺติใจ ความตื่นตื่นนี้ มันไปกระตุกความสงบอันนั้นให้ลอยตัวออกมา แต่มันจับได้แล้วนี่ มันเหมือนกับแม่น้ำมหาสมุทร มันเว้งกว้างกว้างไปหมด ความกว้างของมัน

แต่จิตที่เข้าสู่ความสงบ มันเหมือนเกาะอยู่ในกลางมหาสมุทร เกาะนี้เกาะอัศจรรย์ อันเหล่านั้นไม่อัศจรรย์นะ มันปล่อยเข้ามาหมดแล้ว ยังเหลือแต่อันนี้

โธ.ทำไมถึงเป็นอย่างนี้จิตนี้ อัศจรรย์.มันถอยขึ้นมาเสียตาย วันหลังขนาบใหญ่เลย ที่นี้ตั้งแต่วันนั้นทั้งวันมันไม่ได้ห่างเลย จะทำอะไรก็ทำธรรมดา แต่จิตอันนี้มันผูกพันกันอยู่ตลอดเวลาทั้งวัน กลางคืนวันนี้จะเอาใหญ่ ฟาดวันหลังไม่ได้เรื่อง ๆ เรื่อยไปเลย เราไปคาตอดิตละซี สัญญาอดิตที่เป็นมาแล้ว เราลืมพุทโธ มีแต่อยากให้เป็นอย่างนั้นมันก็ไม่เป็น จนกระทั่งมันจิตไปแล้ว ทำยังไงก็ไม่เป็น โอ๊ย.ช่างหัวมันเถอะภาวณาไปตามสภาพ ที่นี้มันก็ปล่อยอารมณ์สัญญาอดิตมาเป็นปัจจุบัน เป็นอีก เป็นอีกก็ตื่นบ้าอีก เรียนหนังสืออยู่ ๗ ปี เป็น ๓ หน เราไม่ลืมนะ เป็นแบบนี้แหละแบบอัศจรรย์

นั่นละที่นี้มันเป็นเชื่ออันสำคัญฝังจิตใจให้เกิดความเชื่อ ความเลื่อมใส ความอุทิศสำหรับพยายาม เราจะเอาจิตอันนี้ให้ได้ ๆ อยู่อย่างนั้นนะ พอออกภาคปฏิบัติ ที่นี้ออกปฏิบัติล้วน ๆ หยุดทุกสิ่งทุกอย่าง ขึ้นเวทีแล้วที่นี้เอาใหญ่เลย มันก็ได้ นั่นเห็นไหมละ ชัดกันใหญ่มันก็ได้ ความอุทิศสำหรับพยายามอันนั้นเป็นเชื่ออันสำคัญมาก เป็นอจลศรัทธา มันไม่ถอนนะ ความเชื่อในเหตุการณ์อัศจรรย์ที่ปรากฏขึ้นในเวลาภาวณา ถึงจะผ่านไป แล้ว ความเชื่อนี้ยังลึก เหมือนสระน้ำบึงใหญ่ ๆ สระใหญ่ ๆ มีจอกมีแหนปกคลุมอยู่ที่แรกเรานึกว่าไม่มีน้ำในสระนั้น มีแต่จอกแต่แหน ครั้นเวลาไปเปิดจอกเปิดแหนก็เห็นน้ำ ตักมาดื่มมากินมาใช้สอย โอโห.น้ำนี้ดี นั่น ถึงจอกแหนจะหุบเข้ามาปกคลุมหุ้มห่อตามเดิมก็ตาม แต่ความเชื่อว่ามีน้ำในสระนี้มีฝังลึก เรียกว่าไม่ถอน ถึงไม่เห็นก็ไม่ถอน น้ำอยู่ในนี้มี นั่น

อันนี้จิตนี้ถึงจะไม่เป็นอย่างนั้นก็ตาม จิตที่เป็นอย่างนี้มี นั่น มันก็ฝังลึกละซี ถึงได้เอาใหญ่ นี่ละเริ่มต้นเราเกิดมาก็ไม่เคยปรากฏความอัศจรรย์อย่างนั้น มาเป็นในวันนั้นเวลาภาวณา ถึงได้เป็นเชื่อสำคัญฝังลึกมาก เป็นอจลศรัทธา ถึงจิตจะไม่เป็นอย่างนั้นอีกก็ตาม แต่ความเชื่อที่เป็นอย่างนั้นแล้วไม่ถอน ไม่มีถอนเลยมีแต่จะขยับใหญ่ พอออกภาคปฏิบัติที่นี้เอาใหญ่เลย มันก็ได้ที่นี้ ได้ก็ได้ติดได้ต่อไปเรื่อยเลย เมื่อได้รับการบำรุงส่งเสริมอยู่ตลอดเวลา จิตต้องมีความเจริญได้อย่างนี้ ถึงขนาดนั้นแล้ว ใจจุดเดิมนั้นก็สด ๆ ร้อน ๆ อย่างทุกวันนี้ไม่ได้ลืมนะ ที่เป็นในเบื้องต้นตั้งแต่เราเกิดมาพึ่งมาเจออันนั้น มันก็ไม่ลืมนะ สด ๆ ร้อน ๆ อยู่ ถึงจะไม่เลิกละเหมือนที่ผ่านไปแล้วก็ตาม แต่มันก็ไม่ลืมนะในปฐมฤกษ์อันเป็นมงคลสูงสุดแก่จิตใจเรา มันไม่ได้ลืมนะ สด ๆ ร้อน ๆ อยู่อย่างนั้น

โห.มันอัศจรรย์จริง ๆ นะ ถึงขนาดที่ว่าตื่นตื่น โอโห.ทำไมเป็นอย่างนี้ ๆ จิตนี้เป็นอย่างนี้หรือ ๆ ขึ้นแล้ว แม่น้ำมหาสมุทรกว้างขนาดไหนมันอยู่จุดกลาง มันเป็น

เกาะ เกาะอัครรรยอยู่ตรงกลางนี้ นอกนั้นไม่มีความหมายอะไร เข้านี้หมดเลย มันก็ติดดินแล้ว นี่ละเป็นต้นเหตุที่ทำให้ความพาคความเพียรไม่ถอยหลัง ก็คืออันนี้ฟังลึกมาก จะพยายามให้ได้แบบนี้มันก็ได้แบบนี้ละ จากนั้นมาแล้วมันก็เรื่อย ๆ อย่างที่เคยพูดให้ฟัง

นี่ละอำนาจแห่งความอุตสาหพยายาม สมบัติล้ำค่าไม่มีอะไรเกินหัวใจ สิ่งที่เราร้ายที่สุดกล่อมใจได้อย่างสนิทก็ไม่มีอะไรเกินกิเลส อันนี้กล่อมได้สนิทเหมือนกันหมด ถ้าลงเราไม่ได้ใช้ความพยายามบุกเบิกแล้วมันจะกล่อมไปตั้งกัปตั้งกัลป์ นอกจากเราพยายามหลายครั้งหลายหน ต่อไปมันก็ค่อยมีหนทางที่จะค่อยบุกเบิกออกไปได้ แล้วที่นี้ก็ออกได้ บินได้ ๆ ๆ บินเลยที่นี้ เป็นอย่างนั้นนะ

พูดถึงเรื่องพ่อแม่ครูจารย์ ท่านเปลี่ยนอิริยาบถอะไร ๆ เราสังเกตสังกาจ่อ ๆ ตลอดเวลา เราไม่ลืมเราก็ด้อมตามกิริยาภายนอกเสียก่อน ภายในเราก็ปฏิบัติของเราอยู่ที่นี่ ช่างนอกด้อมตามก็ค่อยรู้ตามท่าน ช่างในก็ด้อมตามก็ค่อยรู้ค่อยเห็นไปตาม ที่นี้ยอมรับเลย อ้อ.ท่านทำอย่างนั้นมีความหมายอะไร ๆ ยอมรับเลย นั่นเป็นอย่างนั้นนะ

ให้พากันอุตสาหพยายามนะ อย่าเชื่อพวกบาปพวกกรรม พวกนี้พวกเหมาแดนนรกที่กำลังเหอเหิมเป็นบ้ากันอยู่ที่นี่ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน มันแย่งแต่เรื่องกิเลส แย่งกันที่จะลงนรกทั้งนั้น ไม่ได้แย่งไปสวรรค์นิพพาน พวกนี้พวกแย่งกันลงนรก มันว่าชิงดีชิงเด่น มันชิงช้าเข้าใจไหม หลักธรรมจับปั๊บ ชิงช้าชิงความเลวร้ายของกันและกัน กลัวจะไม่มีใครเลวร้ายยิ่งกว่าเรา ความหมายว่าอย่างนั้นตามหลักธรรม แต่กิเลสมันกล่อมว่าชิงดีชิงเด่น ถ้าทำอย่างนี้แล้วเราจะดีจะเด่นกว่าเขา นี่คือเรื่องของกิเลส แต่เรื่องของธรรมทำอย่างนี้แล้วเร็วกว่าเขา ๆ เรียกว่า ชิงความเลวความร้าย ธรรมเป็นอย่างนั้น แต่กิเลสมันบอกว่ชิงดีชิงเด่น คนนี้ดีอย่างนั้น เราจะให้ดีกว่าเขาอย่างนี้

คิดดูซิอย่างเมืองไทยเราเนี่ย เมืองไหนก็มีผู้ปกครองบ้านเมืองมี เมืองไทยเราก็มีตั้งขึ้นเป็นรัฐบาล ครั้นเข้าไปตั้งเป็นรัฐบาลแล้วมันก็ไปชิงความเลวความร้ายอยู่ในรัฐบาล แต่มันบอกว่าชิงดีชิงเด่น ใครมีอำนาจใหญ่คนนั้นดีเยี่ยม คนเคารพนับถือมาก เจ้าของสร้างไฟเผาหัวใจเจ้าของไม่ได้คิดนะ มันให้คนอื่นเขามายกยอปอขึ้น นี่เขามีอำนาจวาสนามาก เขาเป็นคนใหญ่คนโต ไปที่ไหนใครก็อยากมองหน้าเขา ใครก็เคารพนับถือ การเคารพนับถือเขาเป็นเพียง “หน้าไหว้หลังหลอก” เท่านั้นแหละ ครั้นไปข้างหน้าเขาก็ไหว้เสีย สวัสดิ์นะนาย พอให้หลังไป ลูกบักห่านี่ นี่ละตัวสำคัญมันกวานบ้านกวานเมืองเขาก็จะว่าอย่างนั้น เข้าใจไหม ลูกบักห่า ถ้าไม่เข้าใจไปเรียนเสียละ เรามันคนหลายภาษา ออกได้ทุกภาษา เข้าใจไหม

มันชิงเลวชิงร้าย เข้าไปในสภาแล้วก็ไปชิงกันนั้นแหละ แย่งเก้าอี้กัน มันไม่ได้เห็นคนทั้งโลกว่ามีน้ำหนักมีคุณค่ามากขนาดไหน คนทั้งประเทศเขามอบความไว้วางใจให้ไปรักษากิจการบ้านเมืองของเรา ให้มีความสงบร่มเย็นแน่นอนหนาฝ้าคั่งขึ้นไป นี่เป็นเจตนาของพี่น้องทั้งหลาย ไม่ว่าชาวไทยไม่ว่าเมืองไหนเขามอบความไว้วางใจให้ ครั้นเข้าไปแล้วก็ไปถีบไปยันไปเตะกันอยู่ที่เก้าอี้ แย่งเก้าอี้กัน ไม่มีอะไรใหญ่ยิ่งกว่าเก้าอี้ พุงอยู่ในเก้าอี้นี้ก็พิลึก พุงของคนทั้งชาติใจของคนทั้งชาติไม่ได้มีเลย มีแต่ใจของมันพุงของมันกอดเก้าอี้อยู่เท่านั้นแหละ พวกนี้พวกเก้าอี้ขาดมันก็ไม่ยอมไป กิเลสตัวนี้หนามากทีเดียว นี่ละตัวชิงความเลวความร้ายคือตัวนี้เอง จะเป็นตัวไหนไป ถ้าตัวนี้เบาบางบ้านเมืองก็จะค่อยสงบร่มเย็น ถ้าตัวนี้ยังเกาะเก้าอี้อดอำนาจบาทหลวงของตัวเอง หวงเก้าอี้มากยิ่งขึ้นกว่าหวงคนทั้งประเทศ เพื่อความสงบร่มเย็นแล้วจะไม่กอดเก้าอี้แบบนี้ระควรอนโลมผ่อนผันซึ่งกันและกัน

ใครผู้เป็นหัวหน้าบางการมายังไงถูกต้องดีงามยังงี้ ๗ บ้างแล้วจะปฏิบัติกันไปตามจารีตประเพณีของผู้ครองบ้านครองเมือง ที่พี่น้องทั้งหลายมอบความไว้วางใจให้แล้วบ้านเมืองก็จะไปด้วยความสงบร่มเย็น ไม่เตะไม่ถีบไม่ยันกันอย่างไรที่เป็นอยู่เวลานี้ อันนี้มันมีตั้งแต่อย่างนั้น เข้าไปเกาะเก้าอี้ตัวไหนไม่ยอมปล่อยนะ พระไป กุสลา นี่มันไม่ยอมสนใจยิ่งกว่าเก้าอี้ของมันพวกนี้ เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ยอมไป กุสลา ให้ประเภทพวกเกาะเก้าอี้เหนียวแน่นยิ่งกว่าปลิง เข้าใจไหม พวกนี้ตายมันจะเอาปลิงเป็นสรณะของมัน ปลิง สรณํ คจฺฉามิ เกาะเก้าอี้เก่งยิ่งกว่าปลิง ไม่มีอะไรเทียบก็เลยเอาปลิงเป็นสรณะเสียก่อน ถ้าเกาะเหนียวแน่นยิ่งกว่านี้ก็จะเอาคนนั้นเป็นสรณะอีก พวกพุงหลวงพวกเหนียวแน่นในการเกาะเก้าอี้

มันไม่ได้มองเห็นชาติบ้านเมืองอะไรยิ่งกว่าเก้าอี้มันนะ พวกอำนาจบาตรหลวงอำนาจปา ๆ เกื่อน ๆ ความชิงเลวชิงร้ายกันนี้ พวกนี้จะแย่งกันลงนรก มันภูมิใจในวาสนาที่เป็นไฟทั้งกองเผาหัวใจมันอยู่นั้น พอชีวิตขาดสะบั้นลงไปมันจะเห็นชัดเจนเมืองฝักกับเมืองมนุษย์ไม่ได้เหมือนกัน เมืองมนุษย์ไปอวดกล้ำที่ไหนเขาก็ยอมรับ ยกมือไหว้ ไปไหนมานาย พอให้หลังเขา ลูกบักห่านี่มือใต้มันจะตาย มันบ่ได้ยินดี ตอนเขาว่าลับหลัง เข้าใจไหม

นี่ละผู้เป็นอย่างนี้พิจารณาซิ ไปที่ไหนเขาประจบประแจงเลียแข้งเลียขา เป็นกิริยาประจบสอพอแล้ว มันชอบใจมาก พวกนี้พวกชอบยกยอ มันจะตายก็ตายไปขอให้เขาได้ยกยอว่า คนนี้เขาไม่ตายนะนี่เขาจะอยู่ค่าฟ้า มันยังแสบ ๆ ๆ ยังหัวเราะอยู่ ทั้ง ๆ ที่มันจะตายอยู่นั้น เข้าใจไหมละ นี่ละกิเลสหลอกคน ตัวชอบยกยอที่สุดไม่มีอะไรเกินกิเลส ธรรมไม่ชอบไม่เอา เป็นส่วนเกินทั้งหมด ไม่ดีไม่เอา ธรรมเมื่อถึงดีแล้ว ดีก็เป็น

ส่วนเกินนั้นเห็นไหม ดินนี้เป็นทางก้าวขึ้น ๆ หนุนขึ้น ๆ เมื่อพ้นแล้วดินนี้ก็เป็นบันไดไป แล้ว บ้านเป็นสถานที่อยู่ของผู้บำเพ็ญเต็มเม็ดเต็มหน่วยโดยอาศัยบันไดก้าวขึ้นไป คือ บุญคือกุศล ไปถึงที่แล้วบุญกุศลก็เป็นสายทางเดิน เป็นเครื่องหนุนเสี้ย พ้นจากนี้ เหมือนบันไดกับบ้าน

บันไดเวลาเราขึ้นยังไม่ถึงบ้านเราก็ต้องก้าวบันไดไป พอถึงบ้านแล้วบันไดกับเราก็ขาดกันไป อันนี้บุญกุศลที่อยู่ในแดนสมมุติด้วยกันอันนี้ก็ต้องเป็นบันไดไป เป็นส่วนดี ทางนั้นก็ผ่านไปได้แล้ว ๆ ท่านพ้นแล้วท่านไม่เกาะเก้าอี้ นะ ท่านผู้ที่สิ้นสุดวิมุติ พระนิพพาน ท่านไม่เกาะเก้าอี้ ท่านไม่เกาะบันได พวกนี้พวกเกาะเก้าอี้เกาะบันได เหนียวยิ่งกว่าปลิงเข้าใจไหม โห.พูดแล้วน่าสลดสังเวช เออธรรมจับดูสลดสังเวชนะ พวกนี้แย่งหน้าที่ปลิงกัน เกาะเก้าอี้ นั้นเกาะตำแหน่งนี้เกาะไปหมด เกาะไม้เท้าก็กัดกัน อีกรียิ่งกว่าหมา มันเลขขนาดนั้นละ เออธรรมจับ พูดมานี้ละ

เราไม่ได้พูดด้วยตำหนิดูถูกเหยียดหยามผู้หนึ่งผู้ใด ความจริงเป็นอย่างนี้เอาความจริงมาพูด ถ้าต้องการจะทราบความจริงอย่าเกาะเก้าอี้ ถึงเวลาปล่อยก็ต้องปล่อย ถึงเวลาเกาะก็ต้องเกาะอาศัยเป็นธรรมดา แต่ไม่ได้เกาะเพื่อผูกพันและทำลายสังหารตัวเอง ทั้งโลกให้ฉิบหายไปด้วยกัน การเกาะนี้เพื่อเหตุเพื่อผลเพื่อหลักเพื่อเกณฑ์ อันนี้มันเกาะเอาเสียจนกระทั่งจะให้พังทั้งชาติบ้านเมือง ก็ถือว่าเป็นของดีนี้เลวร้ายที่สุดนะพวกนี้ พวกกันจำเอา เอาละพูดเท่านั้นละวันนี้

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com